

Leszno, dnia 1 lipca 2016r.

2016-07-28
DNO.8.0.056-3/16

160726-01591

2016-07-28

Minister Sprawiedliwości i

Prokurator Generalny

p. Zbigniew Ziobro

Al. Ujazdowskie 11

00-950 Warszawa

Działając w imieniu własnym (na podstawie art. 2.1 Ustawy z dnia 11 lipca 2014r. o petycjach (Dz.U.), działając w interesie własnym na podstawie art. 2.2. pkt 2 Ustawy o petycjach, domagamy się podjęcia działań zmierzających do zmiany przepisów kodeksu rodzinnego i opiekuńczego mówiących o kontaktach dziadków z wnukami oraz sposobu pracy i wykonywania swoich obowiązków przez kuratorów sądowych (zmianę § 10 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 czerwca 2003 r. w sprawie szczegółowego sposobu wykonywania uprawnień i obowiązków kuratorów sądowych (Dz.U.2014.989) – zmierzającą do rozszerzenia uprawnień i obowiązków kuratorów uczestniczących w kontaktach dziecka z rodzicem, do podejmowania działań zmierzających do doprowadzenia do kontaktu, poprzez stosowanie środków adekwatnych do zaistniałej sytuacji i okoliczności, oraz podejmowania działań zmierzających do unormowania sytuacji dziecka i poszanowania jego prawa do życia rodzinnego bez zbędnej ingerencji). Również domagamy się zmian w zakresie prowadzonego przez organy do tego władne postępowania przygotowawczego i zbieranego materiału dowodowego jak i jego oceny przez sądy karne.

Uzasadnienie

W naszej sprawie Sąd Rodzinny uregulował kontakty z wnukiem zaznaczeniem, iż mają się one odbywać w obecności specjalisty z Ośrodka Interwencji Kryzysowej. Sposób kontaktów tych z uwagi na postawę ojca dziecka z którym dziecko mieszka nie jest w żadnej mierze wykonywany. Natomiast kontakty rodzica z dzieckiem (naszej córki z wnukiem) miały się odbywać w obecności kuratora sądowego również od dawna nie dochodzą do skutków. I jeszcze pomówienia i oskarżenia naszej córki o to, iż wraz ze swoją matką próbowały uprowadzić małoletniego na podstawie jedynie nagrania telefonem faktu jak idą one z małoletnim również pozostawiają wiele niedomówień w kwestii uzyskiwania dowodów na fakt dokonania zarzucanego czynu. Co się tyczy obecności kuratorów w trakcie spotkań z małoletnim to do takiego uregulowania kontaktów dochodzi często w sytuacji konfliktu pomiędzy rodzicami dziecka, czy też w przypadku nagminnego utrudniania kontaktów przez rodzica sprawującego pieczę nad dzieckiem. W naszej sytuacji kuratorzy nie reagują na nasze sygnały że do ustalonych widzeń nie dochodzi. Ojciec dziecka za każdym razem wymyśla inny pretekst braku obecności lub znacznie się spóźnia na spotkania.

Dzieje się zapewne tak ponieważ zgodnie z brzmieniem § 10 w/w Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości, kuratorzy uczestniczący przy kontaktach nie posiadają żadnych praw ani obowiązków, które dawałaby możliwość podejmowania i stosowania środków adekwatnych do zaistniałej sytuacji i okoliczności, celem doprowadzenia do kontaktu dziecka z rodzicem uprawnionym

do kontaktu, w sytuacji nie realizowania czy też utrudniania kontaktu przez rodzica sprawującego pieczę nad dzieckiem.

W naszej ocenie należałoby usankcjonować prawne, iż gdy kontakt jest zakłócony, każdorazowo należy np. rozstrzygać w jakim wieku pozostaje dziecko. Gdy zatem powodem odmowy kontaktu jest powołanie się na stanowisko dziecka nastoletniego, ocenić należy zasadność przymuszania rodzica karą pieniężną do respektowania orzeczenia, tak naprawdę nie przez niego, lecz samo dziecko nierespektowanego inaczej zaś, gdy idzie o dziecko w wieku kilku lat, tłumaczenie się wówczas rodzica sprawującego bezpośrednią pieczę, że nie będzie siłą zmuszał dziecka do kontaktu, skoro ono samo nie chce, zwykle nosi znamiona nieprawdy, powołanie na niechęć dziecka oznaczać też może niekompetencje wychowawcze rodzica, któż bowiem jeśli nie rodzic ma mieć wpływ na zachowanie dziecka, także to polegające na niechęci do spotkania z drugim rodzicem, a wówczas realnym się staje możliwość ingerencji we władzę rodzicielską z urzędu. W tym miejscu należy zaznaczyć, iż nie daje gwarancji dobrej opieki nad dzieckiem rodzic, który łamie ustalone zasady (bo w ten sposób i dziecko jest tego uczone) ani taki, który przyznaje się do niekompetencji wychowawczej przez niemożność wywarcia wpływu na decyzję dziecka."

Wnioskować należy, iż każdorazowa próba utrudnienia czy też uniemożliwienia kontaktu dziecka z rodzicem, przez rodzica sprawującego bezpośrednią pieczę nad dzieckiem, powinna się spotykać w pierwszej kolejności z natychmiastową reakcją kuratora uczestniczącego w kontaktach, oraz w dalszej kolejności w przypadku notorycznego naruszania postanowienia o kontaktach, kuratorzy powinni mieć zarówno obowiązek jak i prawo do składania wniosków o ingerencję we władzę rodzicielską z urzędu. Należy zauważyć, że literalne brzmienie § 10 cytowanego wyżej Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości, nie nakłada na kuratorów takich obowiązków, jak i również nie umożliwia kuratorom podejmowania działań zmierzających do doprowadzenia do kontaktu, poprzez stosowanie środków adekwatnych do zaistniałej sytuacji i okoliczności.

Konieczność szybkiego i skutecznego działania w sprawach dzieci wynika z ratyfikowanych przez Rzeczpospolitą Polską aktów prawa międzynarodowego. Mając na względzie ratyfikowaną przez Rzeczpospolitą Polską Europejską Konwencję o wykonywaniu praw dzieci (sporządzoną w Strasburgu dnia 25 stycznia 1996 r.) (Dz.U. 2000r nr 107 poz. 1128) a w szczególności art. 7, konieczne i uzasadnione jest umożliwienie kuratorom podejmowania działań zmierzających do doprowadzenia do kontaktu dziecka z rodzicem w przypadku jego naruszania przez rodzica sprawującego pieczę nad dzieckiem, poprzez stosowanie środków adekwatnych do zaistniałej sytuacji i okoliczności. Konieczność szybkiego działania zmierzającego do przywrócenia tożsamości dziecka i jego stosunków rodzinnych (kontaktów), wynika również z art. 8 ust. 1 i 2 Konwencji o Prawach Dziecka (przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 20 listopada 1989 r.) (Dz. U. z 1991r. Nr 120, poz. 526.).

Długotrwałe, kilku, czy też kilkunastomiesięczne uczestniczenie kuratorów przy kontaktach dziecka z rodzicem stanowi nadmierną ingerencję w sferę prywatną, jest naruszeniem poszanowania życia rodzinnego i prywatnego, zagwarantowanym art. 8 ust 1 i 2 w Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Sporządzanej w Rzymie dnia 4 listopada 1950r.) (Dz.U. 1993r nr 61 poz. 284). Uczestniczenie przez dłuższy okres czasu w kontaktach osoby obcej dziecku – tj. kuratora sądowego, nie umniejszając jednocześnie kompetencji kuratorów sądowych, nie sprzyja dobru dziecka, bowiem kontakty pomiędzy dzieckiem a rodzicem powinny się odbywać w nieskrępowanej

atmosferze, czego z pewnością nie da się osiągnąć wprowadzając do świata dziecka osoby zupełnie mu obce. Zauważyć również należy, iż udział kuratora w kontaktach powoduje zbędną stygmatyzację dziecka, bowiem dziecko odbiera taką sytuację jako nienaturalną i nienormalną. Zasadnym jest zatem podjęcie takich działań na gruncie prawnym, poprzez rozszerzenie zapisów §10 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 czerwca 2003 r. w sprawie szczegółowego sposobu wykonywania uprawnień i obowiązków kuratorów sądowych (Dz.U.2014.989), które będą skutkować eliminowaniem kuratorów z kontaktów rodzica z dzieckiem po kilku takich odbytych kontaktach, jak i również skutkować będą natychmiastową reakcją kuratora w przypadku lekceważenia postanowienia o kontaktach przez rodzica sprawującego pieczę nad dzieckiem.

Co się zaś tyczy postulowanej zmiany kodeksu rodzinnego i opiekuńczego w zakresie możliwości ustalenia widzeń dziadków z wnukami uważamy, iż zmiana ta winna mieć na celu traktowania relacji dziadków z ich wnukami jako drugiej co do bliskości (po relacji rodzic – dziecko) relacji w stosunkach rodzinnych. Dziać się tak powinno zwłaszcza gdy chodzi o małoletnie dziecko, wobec którego rodzeństwo jego (choć nawet dorosłe) nie jest z uwagi na swoją własną sytuację czy to faktyczną czy finansową nie jest w stanie zapewnić relacji bliskości oraz opieki. Dziecko winno wychowywać się i przebywać w otoczeniu najbliższych sobie osób. A tacy bez wątpienia są dziadkowie zwłaszcza gdy w konsekwentny sposób dążą do tego aby mieć stały i regularny kontakt z własnym wnukiem. Przecież najważniejsze jest dobro dziecka. A jeśli dziecko kiedyś stałe przebywało z dziadkami, to oni się nim opiekowali gdy rodzice byli zajęci brak możliwości widzeń wnuka z dziadkami wpływa źle na psychikę małoletniego dziecka. Kontakt taki nie powinien spotykać na swojej drodze przeszkód zwłaszcza gdy oboje rodzice mają ograniczoną władzę rodzicielską (jak w naszej sprawie).

W dalszej kolejności postulowana przez nas zmiana w zakresie postępowania karnego winna polegać na bardziej ostrożnym weryfikowaniu dowodów wskazujących na fakt dokonania czynu zabronionego. W tym miejscu należy zapytać: jak na podstawie filmiku z telefonu gdzie nagrany jest małoletni wraz z matką oraz babcią jak idą chodnikiem można w jednoznaczny sposób wnioskować, iż małoletniego osoby najbliższe porywały? Zwłaszcza że „dowód” taki został sporządzony przez osobę, która z dwoma wcześniej wspomnianymi pozostaje w otwartym i poważnym konflikcie. Ani policja ani sąd karny nie przeprowadziły wnikliwego postępowania dowodowego polegają jedynie na jednym jedynym dowodzie sporządzonym przez osobę zainteresowaną tym aby dane osoby w jakiś sposób pogrążyć.

Mając wszystko powyższe na względzie zwracamy się o pozytywne rozpatrzenie naszej petycji

Na podstawie art. 13.1 Ustawy o petycjach wnoszę o powiadomienie mnie w formie pisemnej listem poleconym o sposobie załatwienia niniejszej petycji wraz z uzasadnieniem, bez zbędnej zwłoki zgodnie z art. 10.1 Ustawy o petycjach.

Z poważaniem